

Nu tref ik haar gezeten achter een beker thee. Haar machtige boezem ligt als een dik gebloemd kussen bovenop de keukentafel, tussen theepot en koektrommel. Een fascinerende aanblik, ik kan mijn ogen er nauwelijks van afhouden. Daardoor heb ik te laat in de gaten dat Bernadette met een stoel aan het slepen is, een zware stoel uit de mooie kamer.

Als we alle drie zitten is het keukentje wel erg vol en warm, want natuurlijk is het houtfornuis aan ter wille van het theewater. Speciaal voor mij wordt de theepot opnieuw gevuld, net als de koektrommel. Dan wordt Odile aangemoedigd het verhaal af te maken dat door mijn binnenkomst zo ruw werd onderbroken. Ik begrijp dat er een poosje geleden bij haar is ingebroken en dat de dieven er niet alleen vandoor zijn gegaan met een groot blik linzen, maar ook nog met een onaangebroken fles wijn. Dat was al erg genoeg. Maar nu heeft Odile afgelopen zondag op een brocantemarkt haar bloedeigen fles bij een kraam te koop zien staan. Dankzij een unieke hartvormige vlek op het etiket is ze daarvan overtuigd. De kraamhouder ontkennde de diefstal uiteraard, hij was door de aantijging zelfs beledigd. Bij deze laatste zin schiet Odiles stem van verontwaardiging de hoogte in. Ze kijkt ons nu beurtelings verwachtingsvol aan terwijl ze haar mond met een vers koekje vult. Ik weet niet goed wat er van me verwacht wordt qua reactie. "Wat vroeg hij ervoor?" vraag ik dus maar.

Odile staakt verbaasd het kauwen even, denkt na, slikt en antwoordt dan: "Vijf euro!" Geen idee of ik dit nu veel of juist weinig moet gaan vinden. Hulpzoekend gaat mijn blik naar Bernadette, wier oogjes verdacht twinkelen.

EEN SMET OP HET DORP

Staand op haar oprit, naast het bestelbusje waarin ze nog altijd bij hevige regenval bivakkeert, speur ik naar vorderingen aan het huis van *l'artiste de Paris*. Ik hoef niet bang te zijn betrapt te worden, want ik heb net van buurvrouw Bernadette gehoord dat ze alweer is teruggekeerd naar Parijs. Na die ene ontmoeting afgelopen zomer heb ik deze creatieve vrouw tot mijn spijt nooit meer getroffen. Bij die gelegenheid heeft ze me niet zonder trots verteld dat ze eigenhandig haar bouwval tot woonhuis aan het omtoveren is, zonder hulp van metselaar, dakdekker of elektricien. Terwijl ze toch hun expertise uitstekend zou kunnen gebruiken. Ze is duidelijk niet bang voor een uitdaging of gebrek aan comfort. Ze zal ook wel vrij handig zijn, want wát ze ook maakt in haar atelier in Parijs, ze zal het in ieder geval met haar handen doen.

Zo rond spiedend, krijg ik de indruk dat de vrouw dit keer aardig hard bezig is geweest. Als eerste valt me op dat de drie treden naar de voordeur deels zijn verdwenen. Met opzet vermoed ik, want om dit resultaat per ongeluk te bereiken, had iemand op z'n minst een brandkast op die treden moeten laten vallen. Die waren ook vrij hoog, dus misschien maakt ze er nu vijf lagere van.

Ook met de keukendeur is iets aan de hand, want dat stuk plastic er tegenaan moet toch een functie hebben. Net als het stuk plastic tegen de schuurdeur, ook dat zal wel ter bescherming van iets zijn bedoeld. Misschien om regen en wind buiten

WEER TWEE KAMPEN

Ons Franse gehucht is niet al te groot. Het bevat veertien bewoonde huizen, een bouwval die Bernadette gebruikt als opslag voor haar tuinspullen, een louter decoratieve ruïne en een ruïne met dak die nog dienstdoet als stal.

Zo was de stand van zaken tot voor kort. Nu is ons gehucht ook een leegstaande woning rijker en dat ene verlaten huis verandert het aanzien van het hele gehucht. Het staat dan ook aan de hoofdweg, op het kruispunt met het verharde pad. In de tijd dat de familie Floddèr dit huis nog met alle kinderen en honden bewoonde, ging het er levendig aan toe. Er werd gegild, geschreeuwd, gehuild, gelachen en geblaft en door dat alles heen klonk het geluid van de breedbeeld tv. De familie leefde en het gehucht leefde mee.

Met deze leegstand lijkt het gehucht niet alleen ingedut, het is ook weer verdeeld in twee kampen. Het pas nog bewoonde huis blijkt het bezit te zijn van Odile, die het aan de familie Floddèr had verhuurd. Probleem was alleen dat de huur al een dik jaar op zich liet wachten. Dat zinde Odile niet en ze had daarom juridische stappen ondernomen. Kostbare stappen, die ook nog eens niet veel opleverden want ook in Frankrijk worden huurders goed beschermd. Omdat in de Morvan de winters nogal eens streng kunnen zijn, mogen huurders van oktober tot mei niet op straat worden gezet. En mensen met jonge kinderen worden ook in de overige vijf maanden van het jaar in de wat-